

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 804/2023
31.05.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Јасмине Стаменковић и Татјане Миљуш, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миљан Грбовић, адвокат из ..., против туженог Јавно градско саобраћајно предузеће „Нови Сад“ са седиштем у Новом Саду, кога заступа пуномоћник Снежана Кнежевић Бојовић, адвокат из ... ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против решења Вишег суда у Новом Саду Гж1 115/22 од 08.12.2022. године, у седници одржаној 31.05.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против решења Вишег суда у Новом Саду Гж1 115/22 од 08.12.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против решења Вишег суда у Новом Саду Гж1 115/22 од 08.12.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 27/2020 од 20.09.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезан је тужени да исплати тужиоцу на име неисплаћеног дела зараде износ од 138,72 динара са законском затезном каматом од 23.12.2021. године до исплате, и износ од 67,05 динара на име обрачунате затезне камате до 22.12.2021. године. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да накнади туженом трошкове поступка у износу од 10.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, док је ставом трећим изреке одлучено да свака странка сноси своје преостале трошкове парничног поступка.

Решењем Вишег суда у Новом Саду Гж1 115/22 од 08.12.2022. године, ставом првим изреке, делимично је усвојена жалба тужиоца и преиначено је решење о трошковима поступка садржано у првостепеној пресуди тако што је одбијен захтев туженог да му тужилац надокнади трошкове поступка и обавезан је тужени да накнади тужиоцу трошкове поступка у износу од 33.800,00 динара, са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате, уместо да свака странка сноси своје преостале трошкове парничног поступка. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да накнади тужиоцу трошкове жалбеног поступка у износу од 14.214,60 динара.

Против правноснажног решења донетог у другом степену, тужени је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној примени члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), посебна ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни суд налази да у конкретном случају по питању трошкова поступка не постоји потреба за разматрањем правних питања у интересу равноправности грађана или од општег интереса, нити потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, те сходно томе нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. у вези са чланом 420. став 6. ЗПП. Из наведеног разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП у вези члана 420. став 6. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Ревизијом туженог побија се другостепено решење о трошковима поступка. Одредбом члана 420. став 1. ЗПП, прописано је да се ревизија може изјавити и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно завршен. Применом става 2. истог члана, ревизија против решења није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде, што значи да је условљена имовинским цензусом за изјављивање ревизије који је прописан чланом 403. став 3. ЗПП.

Када је за изјављивање ревизије меродавна вредност предмета спора, на основу члана 28. став 1. ЗПП узима се само вредност главног захтева, док се према ставу 2. истог члана камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и парнични трошкови не узимају у обзир ако не чине главни дуг.

Имајући ово у виду, као и да је у конкретном случају ревизија изјављена против другостепеног решења о трошковима поступка, дакле против решења којим је одлучено о споредном тражењу тужиоца које не чини његов главни захтев, то је и ревизија тужене недозвољена.

Приликом оцене дозвољености ревизије, Врховни суд је имао у виду да је побијаном одлуком преиначено првостепено решење о трошковима, али налази да у конкретном случају нема места примени одредбе о дозвољености ревизије из члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП. Наиме, наведена одредба може се применити само када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности спора, односно у случају када се ради о ревизији изјављеној против правноснажне пресуде у

којој је побијани део правноснажне пресуде или означена вредност предмета спора испод граничне вредности за дозвољеност ревизије, али не и у споровима у којима је посебном одредбом овог Закона (ЗПП) или посебним законом одређено да ревизија против одлуке у тој врсти спорова није дозвољена.

На основу изнетог, применом члана 413. у вези са чланом 420. став 6. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић